

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til i medfør af EU-retten at udstede et humanitært visum til personer, som ønsker at rejse ind på medlemsstaternes område for at søge om asyl, men det står medlemsstaterne frit for at udstede et sådan visum på grundlag af deres nationale ret

EU-retten fastsætter alene procedurer og betingelser for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage

Den 12. oktober 2016 indgav et syrisk ægtepar og deres tre mindreårige børn, som bor i Aleppo (Syrien), ansøgninger om humanitære visa ved den belgiske ambassade i Beirut (Libanon), inden de den følgende dag rejste tilbage til Syrien. Hensigten med ansøgningerne var at få udstedt visa med begrænset territorial gyldighed på grundlag af EU's visumkodeks¹, således at de kunne rejse ud af den belejrede by Aleppo for at indgive en ansøgning om asyl i Belgien. Den ene af ægtefællerne har bl.a. anført, at vedkommende var blevet bortført af en bevæbnet gruppe og slået og tortureret, inden den pågældende endelig blev frigivet mod løsepenge. Ægteparret har navnlig betonet den forværrede sikkerhedsmæssige situation i Syrien generelt og i Aleppo i særdeleshed samt den omstændighed, at de som ortodokse kristne risikerer at blive forfulgt på grund af deres tro.

Den 18. oktober 2016 gav Office des étrangers (udlændingekontoret, Belgien) afslag på ansøgningerne. Det er udlændingekontorets opfattelse, at den pågældende syriske familie med ansøgningerne om visa med begrænset territorial gyldighed med henblik på at kunne indgive en asylansøgning i Belgien åbenbart har til hensigt at opholde sig længere end 90 dage i Belgien, hvilket er i strid med EU's visumkodeks. Udlændingekontoret har endvidere fremhævet, at en udstedelse af indrejsevisum til familien med henblik på at give dem mulighed for at indgive en ansøgning om asyl i Belgien ville svare til at give dem tilladelse til at indgive en asylansøgning ved en diplomatisk repræsentation.

Den syriske familie har indbragt afgørelsen om afslag for Conseil du Contentieux des Étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien). Den har gjort gældende, at EU's charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder (EMRK) fastsætter en positiv forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre asylretten. De har endvidere gjort gældende, at tildelingen af international beskyttelse er det eneste middel til at undgå risikoen for en tilsidesættelse af forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf². På denne baggrund besluttede Conseil du Contentieux des Étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) omgående at forelægge sagen for Domstolen. Den nævnte belgiske domstol har bl.a. anført, at visumkodeksen navnlig bestemmer, at der udstedes visum, når en medlemsstat »finder« det nødvendigt på grund af internationale forpligtelser, og er herved i tvivl om omfanget af den skønsmargen, som i denne sammenhæng er overladt medlemsstaterne.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13.7.2009 om en fællesskabskodeks for visa (EUT 2009, L 243, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 af 26.6.2013 (EUT 2013, L 182, s. 1).

² EMRK's artikel 3 og chartrets artikel 4.

I sin dom af dags dato anfører Domstolen indledningsvis, at visumkodeksen er vedtaget på grundlag af en bestemmelse i EF-traktaten³, i henhold til hvilken Rådet vedtager foranstaltninger vedrørende visum for forventet ophold i højst tre måneder. Visumkodeksen fastsætter følgende procedurer og betingelser for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage. Den syriske familie har imidlertid indgivet ansøgninger om visa af humanitære hensyn med den hensigt at ansøge om asyl i Belgien og således ansøge om en opholdstilladelse, hvis varighed ikke er begrænset til 90 dage.

Heraf følger, at selv om ansøgningerne formelt er indgivet på grundlag af visumkodeksen, er de ikke omfattet af visumkodeksens anvendelsesområde.

Domstolen præciserer endvidere, at EU-lovgiver på nuværende tidspunkt ikke har vedtaget nogen retsakter vedrørende medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere af humanitære hensyn. **De ansøgninger, som den syriske familie har indgivet, henhører derfor alene under national ret.**

Da den omhandlede situation ikke er reguleret af EU-retten, finder chartrets bestemmelser ikke anvendelse.

Domstolen præciserer desuden, at den syriske families situation ikke er karakteriseret ved, at der foreligger tvivl med hensyn til familiemedlemmernes hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af visummet, men ved, at der foreligger en ansøgning, som har et andet formål end formålet med et visum til kortvarigt ophold.

Ifølge Domstolen ville en mulighed, hvorefter tredjelandstatsborgere kunne indgive visumansøgninger med det formål at opnå international beskyttelse i en medlemsstat efter eget valg, være til skade for den generelle opbygning af den ordening, som EU har indført for at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse⁴.

Domstolen konkluderer, at en ansøgning om visum med begrænset territorial gyldighed, der er indgivet af en tredjelandstatsborger af humanitære hensyn på grundlag af visumkodeksen ved bestemmelsesmedlemsstatens repræsentation i et tredjeland med den hensigt ved ankomsten til denne medlemsstat at indgive en ansøgning om international beskyttelse og følgelig opholde sig i nævnte medlemsstat længere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, ikke på EU-rettens nuværende udviklingstrin er omfattet af anvendelsesområdet for visumkodeksen, men alene af anvendelsesområdet for national ret.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106

³ EF-traktatens artikel 62, nr. 2), litra a) og b), nr. ii) (nu artikel 77 TEUF).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning) (EUT 2013, L 180, s. 31).